

Турченко А. В., студ. гр. БДі 2-20
Науковий керівник канд. політ.
наук, доц. Кадлубович Т.І
Київський національний
університет технологій та
дизайну

ДЕМОКРАТІЯ В УКРАЇНІ: РОКИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Поширення духу й цінностей демократії є однією з головних ознак сучасної цивілізації, одним із проявів глобалізації цивілізаційних надбань. Україна невпинно розвивається та керується при цьому принципами демократії. Саме тому вивчення демократичних засад та принципів залишається актуальним питанням сьогодення.

Демократія – політичний режим, за якого єдиним джерелом влади є народ, тобто громадяни, які управляють безпосередньо або через обраних представників. Це набір ідей і принципів, який забезпечує «правління народу, вибране народом і для народу», як зазначав американський президент А. Лінкольн.

За останні роки проблеми демократії розглядалися у роботах С. Свистовича та Ю. Кузьменка (2018 р.), Е. Ключенка (2018 р.), О. Долженкова (2015 р.) та інших дослідників. У них науковці піднімають проблеми сучасної демократії, розглядають демократію як елемент європейської інтеграції сучасної України.

Згадуючи українську історію, можна стверджувати, що коріння демократії міститься в душі українського народу: це і Конституція П. Орлика, і вибори гетьманів на Козацькій раді, і широке самоврядування Запорізької Січі. Про демократичні настрої українського народу свідчать і книги, видані «малоросійською», тобто українською мовою, які заборонялися Емським указом 1876 року, щоб зупинити зростання сепаратистських та антицарських настроїв. У радянські часи «демократичними» вважалися вибори, на яких дозволялося голосувати лише за одного кандидата, а 99% явки на виборах вважалося нормою. Не існувало вільної преси, проте існувала сильна цензура, не було можливості виїхати за кордон, мати доступ до нових ідей, функціонувала єдина партія.

Після проголошення незалежності України в 1991 р. з'явилися нові партії, що втілювало принципи політичного плюралізму, люди почали вільно голосувати на виборах, отримали свободу слова та преси.

Зрозуміло, немає і не може бути ідеальної демократії, але не зважаючи на всі недоліки, вона найкраща і найгуманніша форма правління з усіх дотепер відомих. У. Черчилль якось говорив, що «демократія – жахлива форма правління, якщо не брати до уваги усіх інших». Людство ще не знайшло ефективнішу і разом з тим більш відповідну волі більшості членів суспільства й одночасно духу свободи особи форму правління.

Демократія втілює у життя загальне виборче право, свободу парламентаризму, визначає місце людини у суспільстві, поважає її права та

свободи. Це певний спосіб життя, що базується на рівності усіх людей перед законом і праві кожного члена суспільства на життя, волю і приватну власність. Проте ця «свобода» не повинна переростати у вседозволеність, що заперечує загальний зв'язок і солідарність усіх членів суспільства та призводить до руйнування основ державного життя. «Демократія не зводиться до свободи, демократія – це свобода, яка вписана у верховенство закону», – писав Адам Міхник. Якщо свобода не обмежується традицією або законом, вона перетворюється в хаос.

Демократія буде ефективною за умов активної участі свідомих громадян у справах суспільства, забезпечення високого рівня інформації про стан суспільних справ і глибокого почуття громадянської відповідальності та самосвідомості. Яскравими прикладами активної участі громадян є різноманітні протестні акції, які привертають увагу влади до нагальних проблем суспільства: реформування системи правосуддя, подолання корупції, соціального забезпечення тощо. Активна участь громадян – це і петиції до апарату державної влади, і реагування на дописи чиновників у соціальних мережах.

Але перешкодою на шляху до демократії є байдужість людей, їх неявка на вибори з аргументом: «Ми не в змозі нічого змінити». Багато людей йдуть на вибори несвідомо, без повного розуміння програм кандидатів, людей з невеликими прибутками, особливо пенсіонерів, легко підкупити товарами для побуту або ж продуктами, а молодь майже не цікавиться політичним життям держави, хоча саме вона – рушійна сила усіх змін.

Хотілося б підвищити рівень політичної освіти громадян, вдосконалити політичну культуру українців. Здається, цим повинна займатися держава, реформуючи освіту, втілюючи принципи гуманітаризації. Насправді ж, наприклад, у технічних університетах досить мала доля гуманітарних дисциплін. «Політологія», як окремий курс, взагалі відсутня.

Проте свідомі громадяни шукають різні можливості позитивних змін у своїй країні, розуміючи, що краще жити в демократичному суспільстві, де можна вільно висловлювати свою думку, самореалізовуватись, мати право голосу та право не погоджуватися з рішеннями влади. Але це не означає, що демократія – синонім вседозволеності, нехтування законами і принципами.

Сучасна ліберальна демократія в Західних країнах формувалася більш ніж 200 років, а тому Україну можна вважати молодою демократією, у якої ще все попереду. Втілення принципів демократії, достойна якісна освіта молоді, інформування населення, прозора політика допоможуть Україні зайняти достойне місце серед провідних демократичних країн світу.

Література

1. Конституційно-правові форми безпосередньої демократії в Україні:

проблеми теорії і практики. До 10-ї річниці незалежності України. – К.: Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2001. – 356 с. //

http://kul.kiev.ua/index.php?Itemid=99999999&id=744&option=com_content&task=view

2. Демократія переваги і недоліки – сутність демократичної форми організації і здійснення // <http://jak.koshachek.com/articles/demokratija-perevagi-i-nedoliki-sutnist.html>

Хоровець К., студ. гр.БДweb-20
КНУТД
Науковий керівник канд. політ. наук,
доц. Кадлубович Т.І
Київський національний університет
технологій та дизайну

КОМІКСИ ЯК МЕТОД ВИКЛАДАННЯ ФІЛОСОФСЬКИХ ДИСЦИПЛІН

Світ змінився, змінилося світобачення, з'явилися нові інструменти для опису життя. Освітняни шукають сучасні методи та форми подачі інформації, оскільки мають справу із поколінням Z, яке є «цифровим поколінням», представники якого нетерплячі, звикли до отримання великої кількості інформації з прискореною швидкістю, полюбляють «приколи» та прагнуть до інновацій. Сучасна освіта повинна відповідати вимогам інформаційного суспільства, враховувати процеси віртуалізації та диджиталізації, неймовірні темпи розвитку цифрових технологій та накопичення інформації. Цим і визначається актуальність обраної теми.

«Постмодерна цивілізація, що базується на словесній системі вираження думки, починає надавати перевагу візуально-образній формі її подачі, яка значно спрощує зусилля, необхідні для сприйняття інформації», – пише С.Підпригора [3]. Одним із різновидів візуально-образної подачі інформації у освітньому процесі є комікс.

Комікс – особливий жанр масової культури, що поєднує в собі образотворче мистецтво та літературу. Зокрема, французький журналіст і письменник Франсис Лакассен назвав його «дев'ятим мистецтвом», а Пікассо жалкував про те, що не створив жодного коміксу [4].

Слово «комікс» запозичене з англійської мови та у дослівному перекладі означає «комічний», «смішний». Французька мова тлумачить його як «розмальовану смугу», або «історію, представлену серією малюнків» [4].

О.Сонін визначає комікс як «особливий спосіб розповіді, текст якої є послідовністю кадрів, які містять, окрім малюнку, вербальний твір, що передає переважно діалог персонажів, поміщений у рамку» [5]. Ці елементи утворюють візуальне, структурне та функціональне ціле, здатне